

Збірка кращих надій

Григорій Хорошко

***

А хто ж ми є? Самі не знаєм.
Одвічно правди все шукаєм.
Бажая світло для душі знайти.
Але так важко по дорозі цій нам йти.

А що ж є світ? Що сам із себе він являє.
Кого ж життю він, все ж таки, навчає.
Кому підставить він плече.
Від кого ж, як від прокаженого втече.

Я вірю в те, що він нас не покине.
Любов життя, до нас усіх прилине.
Як будемо ж усі людьми.
Тоді й наш дух піднімається з пільми!

***

Нехай сльоза піде з твого обличчя.
А очі стануть, наче ніччю.
Нехай в обох із нас цвіте любов.
Так, щоби в жилах завмирала кров.

Нехай в душі горить у тебе праведний вогонь.
Та мир пізнаю я із дотиком коханих тих долонь.
Нехай життя в нас двох продовжиться в покої.
Під синім небом, щастя й волі!

***

Нас всіх до себе кличе світ.
Щоб ми залишили у ньому добрий слід.
Щоб ми жили не так, як в нас хтось вимагає.
Щоб кожен жив лиш так, як він це знає.

Гукають нас із далека.
Нам кажуть, що життя дорога коротка.

Що ми повинні мудро витратити час.
Щоб потім не згубити, власно, нас.

Ми йдемо в подорож далеку.
Без роздумів про біль та всю ту кров.
Ми летимо неначе на крилах Лелеки.
Щоб в решті решт знайти любов!

***

Чи вірним ми йдемо шляхом?
Чи самі себе ми не водимо кругом?
Чи не блукаємо ми посеред ланів?
Чи не згубились, в пошуках ми мудрості стовпів?

Я вірю в те, що ми знайдемо правду.
Ми будемо все йти, не дивлячись на той кордон ландшафту.
Все віруючи в мудрість та любов.
Щоб вік горіла щастям в жилах кров.

***

Ах, уяви, пішла війна...
Назавжди! Клята та одна.
Назавжди згинула в пітьмі.
Та біль із нею в том вогні.

І більше вже не буде...
Тих криків та журби.
Життя цвісти в нас буде.
В час доброї пори.

Ах, все ж таки, подумай...
І дух в руці тримай.
Забудь про біль та смуток.
Про благо ти згадай.

Не можу я повірити.
У те, що це було.
Закрий же очі, милая.
Це все, уже пройшло!

***

Палає у серці вічний вогонь.
Бере він всі душі до себе в полон.
Та в мить починає низку погонь.
Й біжить, як за потягом, наче вірний вагон.

Життя, як сам світ, також палає.
Ні с покою, миру досі не знає.
Воно, наче птахи у небі літає.
Воно наче вітер, весь світ колихає.

А ми всі, так само, живемо в думках.
Ми йдемо по стежці не знаючи страх.
Ми йдемо по світу та крізь все життя.
Лише мрія про спокій та людське те буття.

***

Я йду на зустріч із кінцем.
З високо піднятим лицем.
Мене чекає він давно.
Щоби сховати під своє крило.

Крізь все життя проніс те відчуття.
Без болі, ницості та каяття.
Без дум про смуток і про біль.
Як корабель, що сів на міль.

Я йду на зустріч із кінцем.
З останнім, мужнім тим слівцем.
Щоб чув весь світ, куди пішов.
Бо спокій для душі знайшов...

***

У кожної вівці є свій пастух.
Кожен з нас вільний.
Як і вільний наш дух.
В кожної віри свої небеса.
Наче із ранку чиста й чарівна роса.
В кожному серці мається гріх.
Але із любов він тане, як сніг.

***

Ми тут доволі вже давно.
Раніше за злате руно.
Пройшли світи ми всіх страждань.
Без ласощів та зазіхань.

Ми тут доволі вже давно.
З тих пір, як ворон розпустив крило.
З тих пір, як сонце нам сіяє.
Весь люд покою все не знає.

Ми тут доволі вже давно.
С тих пір як ріками тече вино.
Воно для розуму дурман.
Життя, що вводить у туман.

Ми тут доволі вже давно.
З тих пір, як б'ється за життя добро.
З тих пір, як в світі ллється кров.
А люди все ламають дров.

Ми тут доволі вже давно.
З тих пір... як знаєм ми благо.
Це те, що змушує нас жить.
Та тих хто поряд, в мить любить.

***

Носив тебе б я на руках.
Якби ж ти дух мій в мить не стерла в прах.
Якби ж тоді сказала — так!
Я окрилився б, наче птах.

Я ладен був піти у світ.
Шукаючи, хоч вічність, твій той слід.
Я ладен був... й пройшов, крізь пекло.
Щоб ти зі мною поряд меркла.

Бажав с тобою нам добра.
Й серцям закоханих вогня.
Нажаль... вогонь цей не палає.
Бо і кохання час свій має.

***

Ми всі єдині перед обличчям смертоносних чар.
Ми всі вітаємо їх у обліку примар.
І не важливо Юн чи Стар.
Кінець дарує свій блаженний дар.

***

Ми пройшли увесь цей шлях...
Зная біль й бувало страх.
Ми жили у мить пітьми.
Та залишились людьми.

Ми долали ворогів.
Під тим маревом вогнів.
Боронили ми свій дах.
Недругів всіх стерши в прах.

Ми боролись у морях.
У містах та у полях.
Стоячи за рідний дім.
З горизонтом, де був дим.

В очі ліз нам гидкий пил.
Не руйнуючи нам сил.
Ми ж стояли до кінця.
Від старого до юнця.

Світ дивився — на виставу...
На криваву ту навалу.
Що змінила нам життя.
Їм, погіршила буття.

Ми пройшли увесь цей шлях...
З білю у обох ногах.
Намагались нас зламати.
Та життя не дали взнати.

Ми боролись, як могли.
Коли стоячи. А коли й повзли.
Міцним був наш щирий дух.
Що летів, як в червні пух.

Ми пройшли увесь цей шлях...
Зная радість, часом й крах.
Ми дійшли... хоч й було важко.
Будьмо ж вільні, як та пташка!

***

Ах, скільки є усіх світів...
Як в полі дивних тих квітів.
У кожному є там своє життя.
Є віра, правда та буття.

Є небо їхнє чарівне.
Є благо, що для всіх рівне.
Є світло й тьма. Є дух та вітер.
Той, що вітає всюди... поміж літер.

Бажає серце побувати там.
Не відчуваючи весь гніт та срам.
Побачити нові світи.
Та мирно в злагоду піти.

***

Вогонь очей твоїх, у мене визиває біль.
Неначе в голову ударив хміль.
Неначе ранок, зруйнувавший ніч.
Що зсік в мить голову з тих пліч.

Той погляд, дивний, чарівний.
Одвічно був він не простий.
За ним була любов та мить дівочих чар.
Що духу нанесли удар.

Я впав на землю, наче вмер...
Забув про все... хто я тепер?
Я той хто пав, без краплі крові.
Від не взаємної любові...

***

Весь світ — це витівка гріха.
А правда в ньому, як глуха.
За ніс всіх водять за любки.

Затъмаривши всім нам думки.

***

Куди ж тікаєм все буття?
Невже блукаєм в пошуках ми іншого життя?
Невже в полоні ми у вищих сил...
Тих для яких лише ми тінь та пил...

Чого ж ховаєм ми наснагу?
Чому забули про відвагу?
Невже й вони в пітьмі тепер...
В тій, що наш сором, наче вмер...

Куди сховали праведні дороги?
І де ж тепер блакитні води?
Невже отрута так сильна...
Що всю красу ганьбить вона...

Чого ж бажає людський дух?
Чому весь світ пройшов навкруг?
Невже він спокій віднайшов...
До щастя й блага він дійшов!

***

Я все життя провів в думках.
У мріях та у загадках.
Про те кого б в себе вкохав.
Із щастям у руках тримав.

Я мріяв про весь вільний світ.
Як марить хлопець й старий дід.
Як марять всі, у всіх світах.
Як у романах і казках.

Зустрілись ми й тепер з думками.
Тепер лікуємо ми рани.
Повсюди все пливуть тумани...
А в головах, лише дурмани.

***

Забудь про темряву та відчай.
Живи й дружи з красунею ніччю.
Не бійся повної півми.
Танцюй під маревом луни.

***

Неначе малая дитина...
Над світом тішиться людина.
Забувши сором й добрий нрав.
Існує в світі жалобних забав.

Руйнує власними руками,
Все зшите білими нитками.
В мить гасить вічні ті вогні.
Та кориться усій півми.

Вона живе, неначе грає.
Нічого іншого не знає.
Жадає спокою лише.
Забувши, що без добродіїв живе.

***

Я пам'ятаю добрий час.
Коли та біль не турбувала нас.
Коли не знали ми війни.
Та жили просто, як жили.

***

Як швидко плине весь наш час.
І навіть не питає нас.
Він наче та вода біжить.
Як пташка швидко він летить.

Він йде... неначе покидає.
Він просто йде, так наче нас й не знає.
Здається інколи мені, що ми всі просто так... самі.
Час сплинув. Ми ж в півми.

Однак наш дух ніколи не згасає.
Бо ні брехні, ні правди він до себе не плекає.
Літає він на самоті.

У вічному, примарному, житті.

***

Не треба злобу гріти у своїй душі.
Бо не потраплять в неї більше промені ночі.
І не проб'єтеся більше щира й справжня любов.
Та, від якої закипає кров.

***

Палають яснії вогні.
А світ, неначе, весь на дні.
Захоплений він вірою в любов.
Але продовжує наламувати дров.

Руйнує власні ідеали.
Які ми довго так шукали.
Пройшовши смуток та жахливий біль.
Продовжує на власні рани насипати сіль.

Забули ми чогось про світову красу.
Забувши про лани та ранню ту росу.
А пам'ятаємо лише ми про печаль.
Що змушує на світ дивитись крізь болі ту скрижаль.

***

В надію я вірив. Надію чекав.
Її я у відчаї благав та гукав.
Про неї я мріяв під світлом вогнів.
Тих дивних і вічних, як промені днів.

У неї ми вірили, як вірив і світ.
В надії про те, що від бід зникне слід.
У те, що залишить нас пам'ять вогню.
Щоб жили ми в волі й кричали — ЛЮБЛЮ!

***

А що для нас є та свобода?
Любов, буття, а може врода?
Чи це таке в нас сприйняття.
В якому бачимо своє життя.

Невже вона, як та печаль?
Нам очі марить, крізь вуаль.
Невже вона як той каприз?
Що віє легко, як осінній бриз.

А що для нас усіх є віра?
Добро чи зло, а може й міра?
Чи нас бруднить лише той пил.
Все забираючи у віри сил.

Невже згубили ми надію?
А правду найняли, як ту повію...
Печально бачити гіркий вогонь.
Той, що засів у місці наших скронь.

Повинні ми це все пізнати.
Щоб попелу душі вовек не знати.
Щоб в пам'яті була краса.
А світ був чистим, як роса.

***

Вже давно не дивилися ми в бік пустоти.
В ній немає добродіїв та краси.
В ній не має ні зла, ні журби, ні печалі.
В ній одна лиш пітьма в павутинні цієї скрижалі...

***

Ах, все ж таки...
Як сталося?
Що світ весь занепав.
Що ж в ньому таке сталося?
Як нас він нас не згадав.

Ми віру не покинули.
Та жили як могли.
До волі всі ми плинули.
Хоч й гинули, та й шли.

Ми йшли!
Вперед, не дивлячись!
Ми йшли у добрий край.

Ми йшли, ніяк не тішачись.
Шукая мир і рай!

***

Ми йшли крізь стіни тих туманів.
Та відчували міць дурманів.
Відчули силу ми брехні.
Що дух наш роз'їдали, як вогні.

***

Дійшовши до останньої дороги.
Тієї, до якої ледве несли ноги.
Тієї, до якої привела нас всіх жага.
У мить коли втомилася від жахів всіх сама біда.

До неї нас вело усе... життя та воля.
І не важливі їй печаль, краса та наша доля.
Весь світ тепер стоїть на дивному розпутті.
Не добереться він до бажаної суті.

Нам було важко йти до неї.
Крізь біль та смуток весь душі своєї.
Але підемо далі ми... в перед.
Із волею й любов'ю, солодкими, як мед.

***

Навіщо людям воювати?
Кого бажають покарати?
Вони ж всі знають, що це зло.
Яке зупинить в мить добро.

Що це лише дарує біль.
Й пролле рій сліз, що солоніші за сіль.
Що в ній царить одна лиш пільма.
Й людей висмоктує до дна.

Навіщо людям убивать?
Невже не хочеться кохать?
Невже огидне так життя?
Без дум про щастя й каяття.

Невже вся воля — це полон?
Яку ми кинули в вогонь.
А де ж на світі спокій є?
Там, де є мир там й щастя є!

***

Над головою кружляють все ворони.
Душа дивиться у різні ті сторони.
Не бажає вона йти їм в полон.
А буде битись до крові з долонь.

Для них небо, наче є трон.
Який не спалить жоден вогонь.
Вони будуть летіти все далі.
Без дум у мить смутку й печалі.

Над головою тепер літають орли.
Вони подолали й змогли.
Їх океан — небеса.
А свобода чиста, як роса.

Вони є втілення чар.
Могутніх, безмежних, як дар.
Вони — перемогли.
Адже спокій для духа знайшли.

А ми ж подолали весь сум.
Та свідомість не руйнує світ дум.
Ми як вільні птахи, що летять в небесах.
До свободи, не знаючи страх!

***

Нас щастя не покинуло.
Життя до духа плинуло.
В яскравих кольорах.
Ми жили всі в думках.

Ми все жили й чекали.
Про відповідь гукали.
В надії на добро.
Але ж де є воно?

Ах, де ж воно блукає?
Чого воно чекає?
Як нам без нього жити.
Щоб не прийшлося тужити...

Не треба нам гукати.
Не треба нам чекати.
Й до нас добро й наснага,
Прийдуть, як миру блага!

***

Й до нас дійдуть всі то слова.
Й пролляться світом, як вода.
Вони несуть в собі тепло.
Що зігріває дух й чоло.

Вони летять, як ті птахи.
Що все кружляють навкруги.
Що все зовуть нас із собою.
У небеса до світла бою.

Ми летимо усі за ними.
Без болі, жалю та провини.
Ми досягли аж самих хмар.
Однак не знаємо це гніт, чи дар...

***

Коли ти щось шукаєш, друже, й не знайдеш.
Ти подивись, в якому світі чарівному, все ж таки живеш.
Все поряд й прийде... впевнений у цьому будь.
Але й про гідність, друже, не забудь.